

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

25. Aarg. Nr. 10. Den 15. Februar 1876. Pr.: 12 Ore pr. Expl.

Tale af Præsident Brigham Young,
afholdt i Anledning af Eldste Thomas Williams' Begravelse,
Salt Lake City, den 19de Juli 1874.

(Fra „Journal of Discourses.“)

Jeg ønsker ikke at opholde Forsamlingen længe, thi jeg erkender, at det er meget varmt og ubehageligt, dog finder jeg ved denne Lejlighed at burde fremlægge nogle Betragtninger, som jeg ønsker maatte være belærende for de Levende og tjene til at opmuntre os i Troen paa det hellige Evangelium, styrke os i den lille Tro, vi nu besidde, og aabne vort Sind for de fremtidige Betsignelser, som Herren har i Behold for de Trofaste.

Vi kalde dette en højtidelig Lejlighed, thi vi ere komne sammen forat vise vor sidste Skyldighed mod Gn, som har levet iblandt os, og hvis Dmgjængelse vi have nydt, og vi glæde os stedse ved at kunne vise vor Agtelse for de jordiske Levninger af dem, som, medens de levede, vare os nære og kjære. Men for mig at tiltale en livløs Jordmasse vilde være unyttigt, medens der er Udsigt til, at det vilde medføre gunstige Resultater at

tiltale de Levende, som have Øren til at høre og Hjerter til at forstaa. Jeg opfordrede de Brødre til at tale, som alle-rede have talet til Eder, og der findes flere her, som kunde lide at tale ved nærværende Lejlighed.

Det Vidnesbyrd, som er bleven af-lagt om vor elskede Broders Karakter, hvis Legeme nu som en livløs Masse ligger foran os, er sandt, og Mere kunde siges, end hvad der allerede er bleven sagt, til Stadfæstelse heraf.

Den Scene, vi nu ere kaldte til at overbære, er smertelig for nære og kjære Venner — en Scene, beregnet paa at ryste selve Hjertet — det Inderside af Sjælen. Saadanne Scener ere altid smertelige, dog ere vi dagligen Vidner dertil, og naar vi tage det uhyre Antal Sjæle i Betragtning, som komme til Verden, og modtage Legemer paa denne Jord og det uhyre Antal, som næsten

hvert Øjeblik igjen forlader denne Sfære, er der i Grunden intet Nytt eller Besynderligt derved. Undtagen Planten dør, kan den ikke blive levedgjort; undtagen dette Dødelige er aflagt, kan det ikke isøre sig Udødelighed; undtagen dette Legeme, som vi have modtaget fra Jorden, vender tilbage til Moder Jorden, kan det ikke blive bragt frem i Opstandelsens Morgen. Dette er Noget, vi kjende og forstaa; dog hvor forunderligt er det ikke, at kun saa Faa iblandt de Levende, der dagligen ere Vidner til saa Manges Fortgang til en anden Sfære, lægge sig det paa Hjerte, saa Faa drage nogen Fordel deraf, saa Faa søge hen til Gud for Visdom, Kundskab og Forstand, der er særlig nødvendig forat berede os for denne Forandring. Der er Nogle, som gjøre det, men meget Faa, og omendkjøndt man sørger over Tabet af sine Venner, træder dog Munterhed istedetfor disse sorgfulde Følelser, saasnart Sindet kommer i den sædvanlige Orden, og Hjertet ophører at sørge, og man tænker ikke mere derpaa. Dette er i Almindelighed Tilfældet blandt Menneftens Børn, blandt dem, som bekjende sig at være Kristne og at tro paa den Herre Jesus Kristus som Verdens Frelser og Forløser. De have gjort mange Spørgsmaal med Hensyn til denne Overgang fra én Tilværelse til en anden. Det synes at være en stor Hemlighed for dem. En hel Del er bleven sagt, en hel Del bleven skrevet og Meget bleven tænkt om denne Gjenstand, ja mere end hvad der nogenfinde er bleven talt eller skrevet derom, og dog er det en bestandig Hemlighed for Verden. Hvorfor? Fordi de have Øjne, men se ikke, de have Øren, men høre ikke, og de kunne ikke forstaa Guds Styrelse; og om de læse Herrens Ord — de Aabenbaringer, han har givet angaaende de Levende og de Døde — forstaa de dem ikke, thi Verden

er stedt i Mørke og maa samle sig frem lig den blinde Mand ved Væggen. Saaledes forholder det sig med Menneftens Børn, naar man tager den kristne Verden som et Hele.

Det er sandt, de Sidste-Dages Helliger have modtaget lidt Mere — de have modtaget Noget udover Hjertets Forestilling. Vi have Kjendsgjerninger for os, vi have Erfaring, som er fyldestgjørende, og vi kunne glæde os ved det Haab, som Gud har skjænket os. Lad os derfor være beredt, som denne vor elskede Broder var beredt, til at gaa efter et Øjebliks Varsel; hvis vi leve paa denne Maade, leve vi netop, som vi skulle. Ingen, som tror paa den Herre Jesus Kristus, har Ret til at tilbringe en Dag, en Time eller et Minut af hans eller hendes Liv paa en Maade, som ikke sommer sig for en Hellig, thi man skulde til et hvilket-somhelst Øjeblik være rede til at forlade dette Liv. Jeg siger, at de, som forstaa Guds Ting, have ingen Ret, ej heller have de noget Ønske for at leve anderledes, end at de maa kunne nyde hans Aands Lys, have Samsund med Gud, hans Søn Jesus Kristus og med den Hellig-Mand, saa at de Dag efter Dag maa kunne vide, hvorledes de skulle vandre fremad paa den Vej, som ligger for dem, og som fører til evigt Liv. Men hvor let er det ikke for dem, som bekjende sig at være Hellige, at være af Jorden, jordiste, og at søge efter og elske Verden samt indsøge dens fordærvelige Aand? Hvor let er det ikke for dem at antage Verdens Aand og forglemme Frelsens Aand, som bor i deres Hjerter. Hvis vi bestandig kunde erindre og ihukomme, hvad vi virkelig vide, hvad Herren har lært os, hvad vi have læst, og hvad vi have modtaget ved Aandens Hviffen, vilde dette være tilfredsstillende; men Mange bevare ikke disse Ting, de gaa dem af Minde, og

naar de ere glemte, bemægtiger Tvivl sig deres Sind, og de ere i Uvisshed om at afgjøre, om de nogensinde forstode Noget eller ikke.

Ifølge Guds urandsfagelige Visdom rulle stadigt nye Verdenen ind i Tilværelsen, befolkes af Fornuftvæsener og gaa over fra én Tilstand til en anden; enhver levende Skabning, som vi have noget Kjendskab til, lader Gud fremkomme paa Jorden, for der at lede og glæde sig, modtage Erfaring og berebes for en anden Tilværelse. Disse Forandringer finde stadig Sted, ligesom Tilfældet har været fra Begyndelsen. I Plante-, Dyr- saavel som Mineralriget blive disse Forandringer ved at være almindelig. Mennesket kommer til denne Handlingens Skueplads og undergaar bestandig en Forandring indtil Tiden, da det igjen gaar bort. Det kommer her og ved ikke hvorledes. Vi vide, vi ere her, men hvem er det, som forstaaer, hvorfor vi kom, og hvad vor himmelske Faders Plan og Hensigt er med at sende os herved? Dette er den store Hemlighed for den kristne og videnskabelige Verden; de kunne ikke forstaa det. „Vare man kunde,“ sige Jordens Beboere, og i Særdeleshed dem, som tro paa den Herre Jesus Kristus. „Hvor glad jeg skulde være, om jeg vidste, hvor Jesus bor!“ „Hvor glad jeg skulde være, om jeg vidste, at jeg kom til ham, naar jeg forlod denne Verden! Men det er en Hemlighed.“ Hvorfor skulde det være en Hemlighed? Fordi et Slor er bleven draget for vore Dine og vor Sjæls Syn er bleven tillukt, at vi kunde blive prøvede og faa Lejlighed til at vise ved at gennemgaa Sorg og Lidelse og være stedt i Uvidenhed, med Skyer af Bantro over os, om vi ville vedblive at være faste i vor Tro, efter engang at være blevne bekjendte med Guds Ting, og vise os selv værdige til at modtage en herlig Opstandelse, en

Forandring til en mere oplyst Tilværelse, end vi kunne besidde og nyde her paa denne Jord.

Vi ere staaet i det udtrykkelige Dømed at bo hos dem, som vedblive at lære, og som modtage Kundskab paa Kundskab, Visdom paa Visdom; vi høre til Himmels Familie. Jeg ser i dette Øjeblik udover en himmelsk Skare. Ethvert Ansigt, som jeg ser, udviser en vis Lighed med den Guddom, jeg tilbeder — min Fader i Himlen. Her ere vi, en Flok af Guds Børn, bragte frem i Tilværelsen for at faa Lejlighed til at erhverve os Erfaring og kunne sjele mellem Godt og Ondt, mellem Lys og Mørke; komme til Kundskab om Maaden, hvorpaa vi skulle tjene Gud og Grunden hvorfor, vi skulle forkaste det Onde og vælge det Gode. Jeg vil spørge Filosoferne — og jeg antager, det er rimeligt, der er nogle tilstede her idag — hvorledes bevise man Kjendsgjerninger? Ved deres Modsvæning. Hvorledes ved man dette eller hint? Ved det Modsvæning. Vi kjende og bevise Ting ved det Modsatte; vi forstaa det Onde, fordi det Gode findes iblandt os, og Herren sender sine forstandige Børn ned paa denne Jord for at erfare, om de ere værdige til at bo hos ham i Evigheden.

Hvor ofte opstaaer ikke det Spørgsmaal i Menneskets Sind: „Jeg skulde ønske, jeg vidste, hvor jeg gif hen!“ Kan man finde det ud? Ja, man vil gaa til Aandeverdenen, hvor Broder Thomas nu er. Han, det vil sige hans Aand, har nu indgaaet til en højere Tilværelse, end da han var her i Kjødet. „Hvorfor kan jeg ikke se ham? Hvorfor kan jeg ikke tale med hans Aand? Jeg ønsker, jeg kunde se min Mand eller min Fader og tale med ham!“ Det er ikke rimeligt, at I skulde, det er ikke ret, at I skulde; maatte I vilde tabe selve Maalet for Ederes Stræben, om I havde dette Privilegium;

Eders Tro vilde paa samme Tid være underkastet den samme Prøve, og der vilde ikke være saa streng en Trængselens Sti for Eder at vandre paa, ikke saa haard en Kamp at stride, ejheller saa stor en Sejrr at vinde, og I vilde tabe selve det Maal, I tragte efter. Det er derfor ret, netop som det er, og at dette Slør er bleven nedladt mellem os og vor Gud, saa at vi ikke kunne se ham eller Englene, eller tale med dem undtagen ved streng Lydighed til hans Befalinger og Tro paa Jesus Kristus. Naar vi be- tragte Menneskets Stilling her paa Jorden og forstaa, at vi ere frembragte i den udtrykkelige Hensigt at blive berebte ved vor Trofasthed til at arve evigt Liv, spørge vi os selv, hvor vi gaa hen, hvad vor Stilling vil blive, hvad Bestaffenheden af vore Foretagender vil være i en Tilværelsesstand, hvori vi skulle besidde mere Kraft og en højere Grad af Forstand, end vi besidde her? Skulle vi arbejde? Skulle vi have Glæde i vort Arbejde? Skulle vi have noget Maal for Dje, eller skulle vi sidde og synge os ind til evig Salighed? Dette er Spørgsmaal, som opstaa i Menneskets Sind, og de ere ofte meget begjærlige efter at faa Noget at vide om Livet hidsæt. Hvilken mørk Skyggebal det er, vi kalde Døden! Hvor besynderligt det er, at vi, hvad det dødelige Legeme angaar, skulle gaa over fra denne til en tom og glædeløs Tilværelse! Hvor mørk denne Dal er! Hvor hemlighedsfuld denne Vej er, og vi maa vandre den alene! Jeg ønsker at sige Eder, mine Venner og Brødre, hvis vi kunde se Tingene, som de ere, og som vi engang skulle se og forstaa dem, vilde vi finde, at denne mørke Skyggebal er saa ubetydelig, at naar vi engang have kommet over den, ville vi vende os om, be- tragte den og tænke: „Hvorledes, dette er jo den stærke Binding i hele min Til-

værelse; jeg har forladt Skuepladsen for Sorg, Kummer og Lidelse, for Smerte, Angst og Stuffelse og befinder mig i en Sfære, hvor jeg kan nyde Livet i fuldeste Maal, saa vidt det lader sig gjøre uden et Legeme. Min Aand er sat i Frihed, jeg tørster ikke mere, jeg behøver ikke mere at sove, jeg hungrer ikke mere, jeg bliver ikke mere træt, jeg løber, jeg spadserer, jeg arbejder, jeg gaar, jeg kommer, jeg gjør dette, jeg gjør hint, hvadsomhelst der fordræs af mig uden Smerte eller Træt- hed, jeg er fuld af Liv, fuld af Kraft og nyder min himmelske Faders Nærværelse ved hans Aands Kraft. Jeg ønsker at sige til mine Venner, hvis I ville leve Eders Religion, lev da saaledes, at I kunne være fulde af Guds Tro, at Ewig- hedens Lys kunde skinne paa Eder, og I kunde se og forstaa disse Ting for Eder selv, saa at naar I lukke Eders Øjne her i Dødeligheden, I da kunne vaagne op i Faderens og Sønnens Nærværelse, hvis de ere tilbøjelige til at drage Sløret tilside, thi de kunne gjøre, som de behage i saa Henseende; men I befinde Eder i Aandeverdenen og i en Tilstand af Sa- lighed og Lykke, hvadenten man kalder det Hades eller Helvede. Det er Aandeverdenen, hvor Jesus gif hen, og hvorhen Alle gaa, baade Gode og Onde. De Levendes Aander, som forlade dette Liv, gaa til Aandeverdenen, og om Her- ren bortdrager Sløret, er det meget let- tere for os da at se vor Faders Afsyn, som er i Himlen, end naar vi ere ikklæde denne Dødelighed. Jeg har ikke Tid for Nærværende at forfølge disse Betragt- ninger.

Vi skulde derfor være opmuntrede, vi skulde styrke vor Tro ved vort Haab, vi skulde søge hen til Herren, indtil vort Haab var gjort fuldkommen, saa at vi lig Hellige kunde have Kraft til at taale al den Modgang, der møder os her paa

Jorden. Om vi gjøre dette, vil det falde os let, naar vi engang have krydset Dødens mørke Skuggedal, at vende os om og betragte den Vej, som vi have tilbagelagt, og hvorpaa vi havde det Privilegium i Lighed med Guberne at lære Forskjellen mellem Godt og Ondt.

I erindre ubentvivl, hvad der i gamle Dage blev sagt til hende, vi nu kalde Moder: „Paa den Dag, I æde deraf, skulle Eders Øjne oplades, og I skulle blive ligesom Gud og kjende Godt og Ondt.“ Denne Prøvestand er os givet, at vi maa lære denne Lektie, og om vi ere trofaste, ville vi lære, hvorledes vi skulle komme dem tilhjælp, som ere fristede og prøvede ligesom vi, da vi ville faa Magt til at befri dem fra Fjendens Udelæggelser.

Denne Jord er vort Hjem, den blev skabt i det udtrykkelige Djemed at være en Bolig for dem, som ere trofaste mod Gud, og som vise sig værdige til at arve Jorden, naar Herren skal have helliggjort, renset og herliggjort den og bragt den tilbage i sin Nærhed, hvorfra den saldt langt ud i Himmelummet. Spørg Astronomen, hvor langt vi ere fra den nærmeste af disse himmelske Legemer, som man kalder Fixstjernerne. Kan han beregne Mileafstanden? Det vilde være et vanskeligt Arbejde for ham at sige os den virkelige Afstand. Da Jorden blev skabt og rullede ind i Tilværelsen, og Mennesket blev sat paa denne Klobe, var den nær vor Faders Trone i Himlen. Og da Mennesket saldt — sjøndt det var bestemt i Anordningen, og Intet derom var hemligt eller ukjendt for Guberne, da de forstode Alt, og Altsammen var paa Forhaand udtænkt — men da Mennesket saldt, blev Jorden slynget ud i Himmelummet og optog sit Stæde i dette Planetsystem, hvor Solen blev vort Lys. Da Herren sagde: „Bliv Lys“, blev der Lys,

thi Jorden blev bragt i Nærheden af Solen, forat denne kunde skinne paa den og tjene den til Lys om Dagen, ligesom Maanen tjener den til Lys om Natten. Dette er den Herlighed, Jorden kom fra, og naar den er herliggjort, vil den vende tilbage igjen til Faderens Nærværelse, hvor den vil have hjemme, og de Fornuftvæsener, jeg nu betragter, ville, om de leve, saa de ere værdige dertil, bo paa denne Jord.

Hvad deres Arbejde og Bestjæftigelse angaar, er Noget, som jeg ikke for Nærværende har Tid til at berøre, men lad det være tilstrækkeligt at sige, at vi ville faa Nok at bestille, vi ville ikke være ledige. Vi ville gaa Skridt for Skridt fremad og naa dybere og dybere ind i Evigheden, indtil vi blive ligesom Guberne og kunne skabe for os selv, eftersom den Almægtige maatte befale og byde. Alle dem, som ere regnede værdige til at blive ophøjede og vorde Guder, ja Guds Søner, ville gaa frem og have Klober og Verdener ligesom dem, der have dannet denne og Millioner paa Millioner af andre Klober. Denne er vort Hjem, bygget udtrykkelig for os af vore Aanders Fader, som tillige er vore dødelige Legemers Fader, Skaber, Danner og Frembringer, hvilke Legemer om en stakket Tid atter vende tilbage til Moder Jorden. Naar Aanden forlader dem, ere de livløse, og naar Moderen føler Liv hos sit Barn, er det Aanden, der træder ind i Legemet som en Forberedelse for en u dødelig Tilværelse. Men antag, at en Ulykke indtræffer, og Aanden maa forlade Legemet for tidligt, hvad saa? Alt, hvad Lægen siger, er: „det er dødsødt,“ og det er Alt, hvad de vide derom; men hvadenten Aanden opholder sig i Legemet et Minut, en Time, en Dag, et Aar eller bor der, indtil Legemet har opnaaet en god gammel Alder, er det vist, at

Liden vil komme, da de ville blive stille, og Legemet vil vende tilbage til Moder Jorden og søge Hvile i dens Skjød. Det er Alt, hvad der er ved Døden.

Broder Thomas Williams er ikke mere død, end han var for en Uge siden. Hans Hytte er kun død; og efterdi han ærede dette Legeme, som nu ligger foran os, vil det blot tage en Slummer i Graven, for atter paa den første Opstandelses Morgen at komme frem i en udødelig og herliggjort Tilstand.

Dette vil være Tilfældet med os Alle, om vi ære vor Tilværelse her. Dette er vor Vej, og vort store Formaal skulde være at ære vor Kaldelse her. Vi have Legemer, som i Barnealderen, Barndommen og Ungdommen ere ligesaa rene som Englene, og hvis vi ære disse Legemer og bevare dem i Kydsfærd, Renhed og Hellighed, ere de ligesaa gode som deres Legemer, der bo i Evighedsens Boliger, og de ville blive beredte til at komme frem i den herlige Opstandelse, og blive kronede med Herlighed, Udødelighed og evigt Liv. Dette er Alles Privilegium, og det Arbejde, Frelseren har paataget sig, er at frelse Alle, som ville komme til ham; Ingen vil blive evig fortabt undtagen Fortabets Sønder; og det store Værk, som Gud har paabegyndt i de sidste Dage ved at gjengive Præstebømmet til Jorden, er saavel for de Levende som de Døde, og er bestemt til at opdrage dem, saa at de kunne erholde en herlig Opstandelse.

Broder Thomas har æret sit Legeme her, og han gaar nu ind til sin Herlighed, det vil sige, saavidt som han kan i Aandeverdenen. Han gaar hen, hvor han kan gjøre mere Godt, hvor han kan prædike til dem, som have levet og ere døde paa Jorden uden Evangeliet, for at ogsaa de maa kunne have Læselighed til at modtage og adlyde det og saaledes blive

dømte i Lighed med Mennesker i Kjødets og erholde en herlig Opstandelse.

Dette er de Sidste-Dages Helliges Arbejde, og om vi ere hadede for Noget, er det, fordi vi søge at frelse Folket; om vi ere forfulgte, er det, fordi vi søge at gjøre Godt mod dem, som leve, og dem, som ere døde. Jeg siger derfor til de Hellige, fortsæt Eders gode Arbejde, efterlev Eders Religion og vær rede til at gaa herfra paa et Djeblits Varsel. Broder Thomas Williams havde ikke, medens han sad ved Bordet og spiste sin Middag, det Privilegium at tale et Ord. Et Blodkar brast, og hans Mund og Hals bleve strag fyldte med Blod i den Grad, at han ikke kunde tale et Ord. Han prøvede at svælge lidt Salt og Vand, og fik maaste lidt ned, men jeg betvivler det meget. Blodet strømmede rimeligvis frem fra baade Mave og Lunger. Karrene vare modne og rede til at bryde, og Blodet i ham strømmede frem i saa rigelig Mængde, at han aldrig fik tale et Ord mere. Hvorledes kunde han ombende sig fra sine Synder, hvis han ikke allerede havde været beredt? Hvad Slags Bekjendelse kunde han have gjort, om han havde ønsket? Slet ingen. Han kunde ikke have anmodet en Præst om at bede for sig, om han havde ønsket; nej, han var beredt til at gaa; han talte ikke et Ord, men overgav sin Sjæl til Gud uden et Djeblits Varsel. Jeg prøver at leve saaledes, at mit Arbejde altid er fuldbendt; jeg har gjort Alt, hvad der kan gjøres indtil nærværende Djeblit, ligesom Tilfældet var med ham. Jeg vilde ønske, vore Forretningsmænd vilde tage Exemplet efter ham, som nu ligger foran os. Han var vor Kassierer i Zions Kooperative Handelsforenings Hovedafdeling og varetog denne Del af Foreningens finantstielle Forretning, og der var ikke en Ordre, som skulde betales eller paaskrives, uden han

hadde gjort en Beskrivelse af den og sæstet til nævnte Ordre, for han gik til sin Middag. I hele hans Regnskabsbøgen behøvede ingen anden Kontorist at udføre saameget som et Pennestrog, da selv det Allermindste var nøjagtig nedført, aldeles som om han havde vidst, at han skulde udaande inden tyve Minuter.

Hellige! Jeg ønsker, I vilde tage Exemplet efter denne Mand, og føre et ligesaa exemplarisk Liv som han. Jeg beber Eder for Kristi Skyld at efterleve Eders Religion. Hvis I ønske at vide, om jeg efterlever min, da døm efter mine Gjerninger, min daglige Wandel og Tale. I have Ret til at døme, men vær vis paa at leve saaledes, at I kunne vide, om jeg gør eller ikke. Jeg lever saadan, at jeg med Nøjagtighed ved, om I gjøre eller ikke; Sidste-Dages Hellige, efterlev Eders Religion og ær Eders Gud!

Jeg siger til denne Familie, Broder Williams' Hustru og Børn, Gud velsigne Eder og trøste Eders Hjerter; og jeg siger, ville I være af den Venlighed at efterleve Eders Religion, saa at I kunne være beredte til at møde ham? Jeg forsikrer Eder, at om I ikke leve paa en saadan Maade, at I ære Eders Præstedømme, ville I komme tilkort med at møde ham i Opstandelsen. Efterlev derfor Eders Religion. Gud lader sig ikke spotte, Guds Love maa æres, og alle hans Ordinaner og Befalinger maa udføres og efterkommes. Han fordrer streng Lydighed af sine Børn, og om vi ikke ere lydige, ville vi ikke opnaa den Herlighed, vi nu tragte efter.

Jeg haaber og beber, at Herren maa velsigne Eder Alle. Amen.

Egentjærlighed. — Lev for et eller andet Maal i Verden og udfør stedse dit Arbejde vel. Opsør Dig saadan, at man med dyb Beklagelse vil savne Dig, naar Du engang har forladt dine Omgivelser. Mange af vore Medmennesker leve imidlertid paa en saadan Maade, at der ikke er nogen Rimelighed for, at de ville blive erindrede efter deres Bortgang. De efterlade neppe noget Spor af deres Tilværelse, og forglemmes næsten som om de aldrig havde været til. De ere, medens de leve, lig Smaastene, der henligge upaaagtede blandt en Million paa Kysten; og naar de dø, ere de ligesom de nævnte Stene, der ved at kastes i Havet for et Djeblit frembringe en let Krusning paa dets Overflade, men synke og forglemmes uden at savnes fra Strandbredden. De beklages ikke af de Rige, savnes ikke af de Fattige, ej heller berømmes de af de Lærde. Hvem har haft nogen Fordel af deres Liv? Hvis Taarer have de afstøret? Hvis Mangler have de afhjulpet? Hvis Elendighed have de søgt at lindre? Hvem vilde aabne Livets Port, for atter at tilstede dem Afgang til Livet? Hvilket Ansigt vilde med et Smil paa Læben atter byde dem Velkommen til Verden? Hvilken jammerlig, ubirksom Tilværelse! Egentjærligheden straffer sig selv og er en dræbende Udyd. Den Mand, som ikke selv gjør noget Godt, kan ikke have Krav paa Andres Godhed, og er lig Drknens Hebe, der ingen Frugt frembringer, uden gift og her et fortrøblet, dværgagtigt, elendigt Skud.

Scandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Præstedømmets Magt og Myndighed.

Følgende optages efter „Mill. Star“: St. Paulus erklærer: „Jeg stammer mig ikke ved Kristi Evangelium; thi det er en Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, som tror.“ De, som oprigtig tro, ville med Glæde adlyde dets Love og underkaste sig dets Ordinancer, eller hvor vilde Tilkjendegivelsen af deres Tro være? „Thi ligesom Legemet er dødt uden Aand, saaledes er og Troen død uden Gjæringer.“ Men hvorledes skulle Menneskene forstaa og adlyde, undtagen de blive lærte? og hvorledes skulle Menneskene lære, uden de blive sendte af Gud? Undtagen der gives Nogen, som har Myndighed til at forrette dets hellige Ordinancer, vilde Evangeliet være kraftesløst, eftersom Ingen kunde udføre Retsfærdighedens Handlinger. Denne Myndighed til at handle og forrette kaldes, naar den er bleven overdraget til Mennesket af Gud, det hellige Præstedømme. De, som indehæve dette Præstedømme, have Rettighed til at gjøre Alt, hvad Gud giver dem Myndighed til at gjøre, thi hos ham er al Magt i Himlen og paa Jorden. De Rettigheder, Kræfter og Privilegier, som henhøre til Præstedømmet, ere foreftrevne af Gud alene og ikke af Mennesket, ejheller ved Menneskets Love. Det er den store Mesters Rettighed at afflikte Grændsen for sine Tjeneres Pligter, og at bestemme hvilken Del af sin Myndighed han maa finde passende at overdrage til visse af sine Sønner paa Jorden. Den, som benægter dette, benægter vor himmelske Faders Rettighed til at styre og lede sine Børn, og affkærer Mennesket fra Frelse og Verden fra Forløsning.

Al præstelig Magt er stænket Menneskene af Gud for deres eget Gavn og Bedste; derfor jo større den Magt og Myndighed er, som Præstedømmet er i Besiddelse af, desto større ere de Velsignelser, som ligge indensfor Menneskeslægtens Omraade. Hvor det hellige Præstedømme ikke eksisterer, kan Evangeliets Fylde ikke findes, og der er dets uburderlige Velsignelser uopnaelige for Menneskene. I denne Henseende er Folket i denne Generation velsignet fremfor alle Andre, som have levet i Tidsalvere, da Præstedømmet kun eksisterede for en Del og med meget begrændset Magt, eller under saadanne Tider, da Præstedømmet ganske var borttaget fra Jorden. Saaledes var det til Exempel delvist borttaget under den lange Epoke mellem Mose Tid og Kristi Komme, og var endog ganske fjernet fra Jorden fra det store Brasalbs Dage efter Apostlenes Død til dets Gjengivelse ved guddomlig Myndighed til Josef Smith. —

Herren stænker ikke alle sine Tjener den samme Grad af Myndighed. Han har sat i sin Kirke „først Apostle, for det Andet Profeter, for det Tredie Lærere.“ Apostelskabet omfatter og begrændser al den Magt, som Gud har givet Mennesket. Andre, som ikke ere bleven ordinerede til denne Kaldelse, have kun ifølge deres Ordination erholdt visse Dele af denne Magt, idet Omsfanget af deres Myndighed er bleven klarligen bestemt ved Guds Ord. Saaledes sagde Jesus til Peter, de Tolvs

Repræsentant — deres Præsident efter Alderen: „Seg vil give Dig Himmeriges Riges Nøgler, og hvad Du binder paa Jorden, skal være bundet i Himlen, og hvad Du løser paa Jorden, skal være løst i Himlen.“ Ligeledes sagde han til sine Disciple: „Sandelig, siger jeg Eder, hvadsomhelst I binde paa Jorden, skal være bundet i Himlen, og hvadsomhelst I løse paa Jorden, skal være løst i Himlen.“ Dernæst berettes det af Johannes, at da Jesus efter sin Korsfæstelse besøgte Disciplene, og viste dem sine Hænder og sin Side, for at overbevise dem om, at han virkelig var deres Herre, sagde han til dem: „Fred være med Eder! ligesom Faderen har udsendt mig, saaledes sender og jeg Eder. Og der han havde sagt dette, aandede han paa dem og sagde til dem: „Annammer den Hellig-Aand! Dersom I forlade Nogle deres Synder, da ere de dem forladte; dersom I beholde Nogle deres Synder, da ere de dem beholdne.“ (Joh. 20, 21—23.) Af disse vor Frelser's Ord, thi de ere hans Ord og ikke Menneket's, erfare vi, at Apostlene bleve skjænkede den Magt at binde og løse paa Jorden, og det skulde være bundet og løst i Himlen, at tilgive eller beholde Nogen deres Synder, og de skulde blive dem tilgivne eller beholdne. I Sandhed en stor Magt! hvem kunde modtage en større?

Det samme Præstedomme og Apostelskab med alle tilhørende Gaver og Velsignelser har Gud atter i disse sidste Dage gjenskjænkent til Menneket. Som Følge heraf ere alle de Velsignelser, som tilhøre den nye og evige Pagt, tilgængelige for Mennekeslægten. Himmeriges Riges Nøgler ere paa Jorden. Sandhed er opvoget af Jorden, ligesom Rejsfærdighed har stuet ned af Himlen. Retten, Myndigheden og Privilegiet til at besegle, binde, vidne, tilgive eller løse, hvorum Optegnelse bliver holdt i Himlen, er hos dem, som Gud dertil haver bekliffet og ordineret. Lyt derfor til Herrens Ord angaaende hans Tjener Hyrum Smith: „Lad min Tjener Hyrum tage det Præstedomme og Patriark's Embede, der blev ham bekliffet af hans Fader, ved Velsignelse og ogsaa ved Fødselsret, at han fra nu af skal bære Nøglerne til de patriarkalste Velsignelser paa alt mit Folks Hoveder, at hvem han velsigner, skal være velsignet, og hvem han forbander, skal være forbandet; at hvad han binder paa Jorden, skal være bundet i Himlen; og hvad han løser paa Jorden, skal være løst i Himlen; og fra denne Tid af bekliffes jeg ham til at være en Profet og en Seer.“ (Lærdommens og Pagtens Bog Side 283, Par. 29.)

Korrespondance.

Amerika.

Præsidentens Kontor, Salt Lake City,
den 28de December 1875.

Præs. Albert Carrington.

Kjære Broder!

Deres behagelige Skrivelse af 4de ds.
med dens afvejlende interessante Indhold

naaede os til sædvanlig Tid, og Deres Forsikring om Uldsternes og de Helliges fortsatte Flid og Trofasthed i den britiske Mission, samt om Deres egen gode Helbred og Lykke er os stedse en Glæde at høre. Dog kunde jeg have ønsket, at de Brødre, som fornylig have vendt hjem,

havde gjort dette under mere gunstige Omstændigheder og med lysere Følelser, thi Ingen af os vil modtage Betsignelser for Pligter, som vi ikke have opfyldt eller Kaldelser, som vi ikke have fuldført.

De Nyheder, vi modtage fra Vldstjerne paa deres Mission til Mexiko, ere meget lovende. Da vi sidst hørte fra dem, vare de i Begreb med at forlade Tuskon i den sydlige Del af Arizona. De havde oprindelig tænkt at tage til Mexiko over Sonora, men da der i denne Stat udbrod en af disse periodiske Revolutioner, for hvilke Mexiko er saa berøgtet, besluttede de at tage en mere østlig Retning, som kunde føre dem gennem Apachernes Kochisestammes Land, til hvilken vilde og barbariske Race de besluttede, om muligt, at prædike Evangeliet, og derfra at tage til Mexiko over Chihuahua. De havde allerede prædiket til Pimaerne, Marikopaerne og andre Stammer, som bo i Egnen omkring Gilafloden, og deres Ord ere blevne modtagne med megen Interesse af Indianerne, som nære stærkt Ønske for, at Brødrene skulle ned sætte sig iblandt dem og lære dem deres Forsædres Historie. Arizonas Borgere vare ligeledes mere end villige til, at Kolonier af Hellige skulde dannes i dette Territorium. Guvernør Safford er ogsaa gunstig stemt for denne Plan, og efter Indbydelse af ham prædikede nogle af Vldstjerne i Raadhuset i Tuskon. Meget af Landet beskrives af Brødrene som vel vandet og skovbegroet og har noget af det smukkeste Græsland paa Kontinentet.

Afvigte Fredag tog jeg i Forening med Vldstjerne John Taylor, Jos. F. Smith og Andre ud til Farmington, hvor vi havde en Sammenkomst med Præstedømmet af Davis Kounty. Efter Brødrene's Opfordring bestilte vi en Præsident til at drage Omsorg for Folkets Interesse i den Sektion, eftersom de

Hellige der tro, at deres materielle og aandelige Interesser ville blive forfremmede og vinde ved en saadan Bestikkelse. Vldste Jos. F. Smith blev bestillet til denne Stilling, omendkjøndt hans Tjeneste i Begavelshuset ic. vil gjøre Krav paa en Del af hans Tid i denne Stad.

Om nogle Dage vil 1875 blive talt blandt de hencrundte Aar. Det har været et Aar, som Mange ville erindre, rigt paa Storme, Orkaner, Skibbrud og Ulykker paa Søen, medens Havet sine Steder har hævet sig over sine Grændser. For de Sidste-Dages Hellige har det været et Fredens og Fremgangens Aar. Det vilde være vanskeligt for vore Fjender at udpege det Sted, hvor de have udført nogen af deres ugudelige Ønsker; alle deres vedvarende Bestræbelser og ivrige Arbejder have kun havt tilfølgende at forstyrre og plage nogle af vore Brødre for Næsfærdighedens Skyld; i enhver anden Henseende har det flaaet mærkelig sejl for dem under deres samvittighedsløse Kamp mod den Allerhøjstes Folk. Paa den anden Side kunne vi se rundt om os i Zion en kjendelig Forøgelse af Tro og gode Gjerninger blandt de Hellige, og Aarets Slutning karakteriseres ved, at en større Enighed og fastere Beslutning om at gjøre Guds Villie synes at være fremherskende hos Folket, medens Beretningerne, som strømme ind fra alle Kanter fra de over dette Kontinent nu spredte Missionærer, tale om en Tid, da der hersker en saa almindelig Efterpørgsel med Hensyn til Evangeliets Principer, og da der vises en saadan Villighed til at lytte til Vldsternes Lærdomme, at man ikke for mange Aar har oplevet noget Lignende. Det Samme er Tilfældet med Lamaniterne, thi Ønsket om at forene deres Interesser og Liv med de Helliges synes Dag for Dag at voxe og lægges mere tydeligt og klart for Dagen;

Faderens Værk har derfor aabenbart begyndt og vinder hurtig Styrke i deres Hjertes.

Den Interesse, som bliver vist Uldsternes Prædiken, i Særdeleshed i de vestlige Stater, saavel som den gunstige Lejlighed, der tilbyder sig for deres Tjeneste, som endog har været mere end hvad de, som nu arbejde i hine Egne, have kunnet overkomme, har ledet os til at kalde Uldsternerne C. B. Spencer og F. E. Taylor til at tage en Mission til Council Bluffs og Omegn, hvor der gives udmærket Lejlighed til at gøre Godt. Uldsternerne Junius F. Wells og Jos. F. Simmons have arbejdet der med meget lovende Udfigter, men ere nu tagne videre mod Vest,

og Beretningerne lode saa gunstig for en Forøgelse til Kirken i hin Egn, at vi fandt det raadeligt at sende disse Brodre derhen for at fortsætte det Arbejde, som under saa heldige Omstændigheder er bleven paabegyndt af Uldsternerne Wells og Simmons. Vi have ogsaa ifinde at sende nogle Uldster til Oregon, hvorfra vi modtage Indbydelse til at komme og lære dem det evige Evangeliums Principer.

Maa enhver Velsignelse, som er Dem nødvendig under Udførelsen af Deres ansvarfulde Kalds Pligter og til Deres egen Lykkes Fremmelse, være Dem tilbed, er stedse min Bøn for Dem.

Deres Broder i Evangeliet,

Brigham Young.

Strøtanke.

(Fra «Deseret News».)

Salt Lake City, den 4de Novb. 1875.

Til

Redaktøren af „Deseret News“!

En Religion, som lærer dens Tilhængere, at de have modtaget Alt, hvad der er godt, er for snæver i sin Udstrækning til at omdanne sociale Tilstande. Denne Tro standser dens Tilhængeres Fremgang og gjør dem uskikkede for deres antagne Mission.

Medens vi tro, at vor Retsfane er mere fuldkommen end Andes, bør vi ogsaa tilstaa, at det er deres Rettighed at tro det Samme om deres. Vi skalde ikke fornægte Andre Befiddelsen af noget Godt, selv om vi tro, vi have mere end dem.

Det vilde være vel at erindre sig det gamle Ordsprog, at „Lige avler sin Lige“ og at venlig Overbærenhed mod Andre tjener til at udvikle Følelser af Velvillie og Overbærenhed mod os selv.

Menneskets Tænkning og Stræben maa lades fri og ubunden for at naa den højeste Udvikling. Men de gamle Religioner have stræbt at holde deres Tilhængere paa Aarhundreders slagne Landevej og lade dem uberørt af Tidens Bevægelser, uagtet det klart fremgaar af Fortidens inspirerede Forudsigelser, at nærværende Tidens alder er den, hvori store og omfattende Forandringer skalde finde Sted.

„Kristenhedens“ Modstand har bragt Videnstaben ind paa Fremadstridningens Bane. Men medens Videnstabens Udvikling vistnok i høj Grad bidrager til at indskrænke de fysiske Livsvilkkaar, har den kun liden Indflydelse paa den sociale Sædelære. I samme Forhold, som forskellige Samfund have udviklet de højere Civilisationsgrader, have de fjernet sig fra deres Fædres Dyder. Ikke af Nod-

vendighed, men fordi man har anvendt Kundskab til at betjene deres onde Tilbøjeligheder.

Videnskabens Udvikling og den deraf følgende Forøgelse af Livets Goder og Overflødigheder har just ikke bidraget meget til at indskærpe Vigtigheden af de moraliske Forpligtelser eller Samfundets sociale Dyder. Der udfordres strenge religiøse Følelser for at kunne fremme privat og offentlig Dyd og forlænge det nationale Liv.

Josef Smiths Mission var ikke at udvikle noget Nyt, men at gjenoprette Retfærdighedens Banner, som i Aarhundreder havde været tabt for Mennesket. Ikke at standse Fremgangen, men at give den nye og varige Stød, at samle Alt til Et og bringe Verden til at forstaa, hvad Gud har aabenbaret for Menneskets Gjenløsning.

Hvorfor skulde inspirerede Optegnelser vurderes mindre, fordi de i Aarhundreder have været begravne i Jorden? Hvorfor skulle sociale Skikke fordommes, fordi de udbøvedes i patriarkalske Tider?

Ville videnskabelige Kjendtgjerninger have mindre Værd, fordi de bleve opdagede under Skyggen af vedaiske Templer i den asiatiske Civilisations sjerne Tidsperioder? Forringer det de astronomiske Kjendtgjerningers Værd, at man først fandt dem nedstrevet med kilebannede Bogstaver i Kaldæernes Teglbiblioteker? Om Josef Smith opdagede Mormons Optegnelse ved et Tilfælde eller formedelst gud-

domlig Inspiration, vedrører selvfølgelig ikke de Principer, som læres i Mormons Bog. Hvis den forklarer nærmere Principerne i de ti Guds Bud og indeholder de samme hellige Forskrifter, som lærtes af Jesus og hans Apostle, kan den ikke godt forkastes af dem, som tro paa Bibelenes Lærdomme. Den er ikke mindre ren i sin Sædelære, ikke mindre beregnet paa at hæve Mennesket i aandelig Henseende, fordi den er en Beretning om den vestlige Halvugles ellers uoptegnede Civilisation. Der er ingen Grund, hvorfor ikke Sandhed ligesaa godt kunde graves frem af Højen Cumorah, der er dette Kontinents gamle Civilisations Grav, som fra Brudstykker af asiatiske Fortidslevninger.

Dette er en Tidsalder for Indsamling, en Tidsalder for omhyggelig, vedvarende Søgning. De polare og tropiske Egne, Bjergtoppene og de laveste Dale, den frugtbare Slette og den guld- og sølvrige Ørken, Stjerneverdenen og Jordens Indre bringes til at bidrage Noget for at tilfredsstille Menneskets umættelige Higen efter noget Nyt eller til snarere at tilfredsstille dets Lyster og Begjærigheder.

At lede denne Tidsalderes Tilflytninger, at frelse Menneskeslægten fra deres egne Videnskabers Malstrøm, at lede dem ud af det herkende Mørke ved den guddomlige Inspirations høje og hellige Lys til almindelige Kundskab, var Profeten Josef Smiths Mission.

James A. Little.

Saa længe Træet staar i Blomster, behøver det ingen Støtte; først naar det bærer Frugt, trænger den til det.

Lad aldrig Tiden herse over Dig, men hersk over den; den er en god Tjener, men en despotisk Herre.

Ubetænksomhed begaar de fleste Daarskaber, men Uengstelighed de største.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor“.)

(Fortfat).

Dengang de Hellige bleve tvungne til at forlade Nauvoo, maatte ogsaa de, der toge Del med dem, eller som vare venligsindede mod dem, og som af Bøvelen kaldtes „Fact-Mormoner“, forlade Stedet. Strag efter deres Udbrivelse henvendte disse sig til Guvernør Ford, for at faa ham til at bruge sin Indflydelse til at gjenindsætte dem i deres Besiddelser. Guvernøren blev strag modig, sammen-taltdte en Styrke paa 140 Mand, og ryk-tede ind i Nauvoo og tog samme i Be-siddelse. Enten han gjorde dette ifølge en Attraa efter at se Retfærdighed uddelt til idetmindste en Del af Nauvoos uskyldige Beboere, eller for derved at vise sin Myndighed paa en pralende Maade, og i det Haab at faa det til at se ud i Pub-likums Øjne, som om han hverken var eller nogensinde havde været ligegyldig i Udførelsen af sine Pligter, er ikke for os at sige, men han handlede visseilig ikke med tilbørlig Værdighed, medens han var i Nauvoo, thi han tilbragte en stor Del af Tiden med at svire med Lederne for Bøvelen dersteds. Men omendstjøndt han kunde have været gunstig stemt for og venligsindet mod dem, saa syntes dog Massen iblandt Bøvelen ikke saa godt om ham paa Grund af den Velvillighed, han havde udvist mod „Fact-Mormonerne“. Bøvelen afholdt en Forsamling, i hvilken Resolutioner bleve vedtagne med det Ende-maal, at naar Tropperne forlode Nauvoo, skulde „Fact-Mormonerne“ atter blive for-drevne og det endog med „mindre Lem-sældighed end forhen.“ Disse Resolutio-ner bleve publicerede i deres Organer „Warsaw Signal“ og „Quincy Whig“. Nogle Dage derefter afholdt Bøvelen atter

en Forsamling og aabvarede derpaa „Fact-Mormonerne“ om, at de enten maatte udsælge deres Ejendomme til dem efter en afforderet Pris, eller de vilde igjen ud-drive dem. „Fact-Mormonerne“ syntes imidlertid ikke at være tilbøjelige til at gaa ind paa disse Betingelser, men fore-trak at reffkere at blive uddrevne. Ti Kvinder, der fremstillede sig som „Ro-mite“ for den kvindelige Befolkning i Hancock County, mødte hos Guvernør Ford og overbragte ham en Pakke, i hvilken man ved at aabne den fandt et Stjort som et Tegns paa den Foragt, de nærede for ham. Guvernørens Fremgangs-maade gjorde ikke Stillingen bedre med Hensyn til Salget af de Helliges Ejendomme i Nauvoo, for hvis Afhændelse A. W. Babbitt, J. L. Heywood og J. L. Fulmer forbleve i Staden. Omendstjøndt de endnu havde et svagt Haab om at kunne sælge eller bortleje Templet og nogle andre Ejendomme, var der dog kun ringe Opmuntring for dem til at forblive der længere, da de saa, hvor liden Ind-flydelse til deres Bedste Guvernøren havde, og Bøvelen endnu var ligesaa rasende som forhen.

I Løbet af November Maaned led „Mormonbatalionen“ meget paa Grund af Knapheden af Levnetsmidler. Mange vare ogsaa syge. Den 10de fik Løjtnant W. W. Willis Ordre at vende tilbage til Santa Fe med de Syge, 56 i Antal, og som Følge heraf begave de sig paa Tilbagevejen med en Vogn og otte ud-magrede Oger og kun tilstrækkelige Lev-netsmidler til 5 Dage for Mandstabet, og det paa en Rejse af 300 engelske Mil. Disse Menneffers Skilsmisse med deres

Kamrater var meget rørende. De havde fattet en inderlig Kjærlighed for hverandre formedelst Evangeliets Baand og det sælles Rejselib, og der var ikke stor Sandsynlighed for, at de nogensinde igjen skulde mødes. Efter som de stred fremad paa Rejsen, blev Batalionen udsat for en saadan Mangel paa Levnetsmidler, at de for at stille deres Hunger sønderstaae raa Huder i smaa Stykker og kogte Suppe paa samme. Naar de stakels Arbejdssojer, der benyttedes til at trække Bognene, vare blevne saa udmagrede, at de saa ud som vandrende Benrader og af ren Udmattelse ikke længere kunde holde ud, bleve de benyttede paa den eneste Maade, som da var mulig: de bleve slagtede og uddelte iblandt det forhungrede Mandskab, der spiste enhver Partikel deraf, som kunde spises, med en Begjærighed og Belsmag, som det er vanskeligt at forestille sig for Nogen, der ikke selv har prøvet noget Lignende, nemlig Hungersnød. Naar de ikke kunde faa Andet at leve af, var der nogle af dem, som plukkede Ulben af de Skind, der vare under deres Paksadler, og derpaa stegte og spiste dem. De maatte paa deres Marsch drage over Ørkener, idet de undertiden rejste hele Dagen, og selv naar de sloge Lejr om Aftenen, kunde de ofte ikke finde Vand til at slukke deres Tørst med. Deres Bejvisere vare ubekjendte med Landet, gjennem hvilket de drog, da de aldrig havde rejst den Vej før. De havde forladt Bejen og prøvede at finde en ny og kortere Rute til Kalifornien end den, som gik igjennem Settlementerne i Sonora, meget længere mod Syd. Oberst Coole, den kommanderende Officer, fortalte sine

Folk, at han som simpel Soldat havde prøvet en haard Militærtjeneste og havde været med i forcerede Marscher med Mand-selen paa Ryggen, men hans Lidelser taalte ingen Sammenligning med det, som de lede, der vare under hans Kommando. Deres Udholdenhed blev sat paa en haard Prøve, og mange af dem bukete under, idet deres opsvulmede Tunger og tørre Læber noksom viste deres overordentlige Tørst, eller deres nedbrudte Konstitution nægtede dem at drage længere. Det Land, igjennem hvilket „Normonbatalionen“ drog i Begyndelsen af December, havde en Overflod af vilde Kreaturer. Der antoges, at man saa henved fire Tusinde af dem paa én Dag. Mange af disse bleve skudte for at forsyne Mandskabet med Kjød, og for det Slags Føde havde Folkene en naturlig Bæmmelse, da det var det Æneste, de havde at leve af. Der syntes sammenligningsvis kun at være saa Koer i de Hjørde, de saa, og man antog, at de vare blevne skudte af Indianerne. De vilde Oger viste, at de havde lyst til at kæmpe, i Særdeleshed naar de vare saarede, og det forarsagede ikke ringe Uvejlighed og Forvirring i Gledderne, naar disse Dyr i deres Raseri kom løbende midt ind blandt Soldaterne og stangede og trampede paa Alt, hvad der var iverjen for dem. To Personer kom alvorlig tilfælde, et Mulæsel blev stangt ihjel, og to andre bleve stødte omkuld og saarede. Disse Oger vare meget vanskelige at faa skudt, og de kunde i deres Raseri oversalde Folkene, efterat de havde saadet et halvt Dusin Kugler i Livet, naar de ikke netop vare trufne lige i Hjertet. (Forts.)

Man maa beherske Lykken og overvinde Ulykken.

Et Hoved uden Forstand er en Fæstning uden Befæstning.

Nyt fra Utah.

Adresse til Kongressen. — Under Dato 17de December 1875 have Damerne i Utah i et Antal af 23,626 indgivet en Adresse til Kongressen, hvori de anmode om Utahs Ophævelse i Unionen som Stat saavel som Ophævelse af de mod Polygami udstedte Love. Adressen har en Længde af 117 Yards eller c. 341 danske Fod.

Ville „Mormonerne“ forlade Utah? Til efterfølgende citerede Bemærkninger af et Blad i San Francisco giver „Ogden Junction“ nedenstaaende Svar. „Mormonerne kunne gjerne synge om at tage til Mount Sraim for at søge sig et nyt Opholdssted, men i Virkeligheden ere de temlig vel tilfredse med Vasatshbjergene. Gjør heller handle de Sidste-Dages Hellige som et Folk, der betragter Utah som et midlertidigt Opholdssted. Vi vide Alle, de tage tilægte og bortgistes efter en Maalestok, som just ikke betragtes med milde Dine af Massen af Folket i de Forenede Stater. De bygge smalsporede Baner, grave Vandgrøfter og ere spjessatte i enhver anden Forretningsgren med ligesaa meget Blif paa Fremtiden som Borgerne af noget andet Territorium indenfor Grændserne af bort Land. Mormonerne kunne gjerne tale om at udbandre, men for Nærværende vise de intet Tegns paa at berede sig for en Pilegrimsfærd.“

Fuldkommen rigtig, Mr. Bulletin, med den Undtagelse, at „Mormonerne tale om at udbandre“. Al denne Tale er nogle Journalisters intetsigende Snak af Mangel paa andet Emne. Vi kom her i den Hensigt at forblive, og Talsmændene for vor Uddrivelse ville kun spille Tid, aande og hvad lidet Andet de kunne gjøre forat prøve at faa os ud af „disse Bjergenes Dale“. Utah er et godt Sted for „Mormoner“, og det er muligt, dets Grændser ville udvides, men vi have aldrig ifinde at løbe bort til andre Steder.

„Mormonismen“ dør hen“. — De, skriver „Ogden Junction“, som saa gjerne ville se, hvorledes „Mormonismen dør hen“, skulde, om de havde haft Lejlighed dertil, været tilstede igaar i Tabernaklet og seet, med hvilken Begjærlighed den uhyre Forsamling opfangede enhver af Talerens Ord, bemærket, hvilken Aand og Kraft, der ledsagede samme, og seet, med hvilken Glæde og Tilfredshed de fremsatte Lærdomme bleve modtagne. O, Sa! „Mormonismen dør hen!“ Om saa er, dør Sandhed, Lyd og Liv ligesaa hurtig hen.

Blandinger.

I Amerika er det Skik at vise Kvinder, som udmærke sig paa en eller anden Maade Anerkjendelse ved at tildele dem Præmier. I Eaton i Staten Michigan uddeltes der saaledes fornylig, 5 Dollars til Miss Biola Helen for det længste Haar (3 Fod 9 Tommer), 60 Dollars til Miss Fulker, som af de Konkurrerende havde hjulpet sig længst uden en ny Kjøle, og 5 Dollars til Mrs. Schuler for det smukkeste Barn.

Mathilde Jaane spurgte, idet hun henvendte sig til Pastoren, efterat Undervis-

ningen i Søndagskolen var forbi: „D, min Herre, sig mig, hvad vilde De tage forat kristne min Dulle?“

En Datter af Biskop D. N. og Line Liljenquist af Hyrum, Cache Kounty, døde den 19de December 1875 af Difteritiz. Den Udsøde var født den 15de Aug. 1869.

Poesi.

Till min man.

Hör stormen rusar vildt kring lunden,
 Din stämma hör jag i dess ljud;
 Den talar ned till hjertegrunden —
 Gå tjena Gud, och lyd hans bud.
 Ja, tjena Gud och gå hans vägar
 Gj bättre lott du finna kan,
 Om och dig räcket smärtans bägar,
 Så strid och segra som en man.
 När så du städse loppet figtar
 Hem till de evigt sällas hamn,
 Och tanken från allt ondt du rigtar,
 Du ta's emot i Faders samn.

* * *

Ät må det bli min sälla lott,
 O, gode Fader, hör min bön,
 Att jag må handla så med pund, jag fått,
 Att jag må få en härlig lön.

Julia F.

Innehold.

	Side.		Side.
Tale af Præsident Brigham Young	145.	Nyt fra Utah	159.
Redaktionens Bemærkninger	152.	Blandinger	159.
Korrespondance	153.	Dødsfald	160.
Strøtanter	155.	Poesi	160.
Lidt af vor Kirkes Historie	157.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare,
 Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording.